

Misjonsbefalingen i Matt. 28
ble aldri talt til menigheten,
men bare til Israels messianske troende.

DEL 3

Av Jan Lilleby

Det er noen ganger vanskelig å gi slipp på en sak hva gjelder visse temaer i Bibelen. Og slik en sak har vi nettopp i dette som omhandler «Misjonsbefalingen». Hvis vi prøver å se an hele denne markante hendelsen i bibelhistorien, idet vi tar på oss logistikkbrillene, og studerer alt med tanke på tid, sted, bibelsymbolikk, ja alt som kan spille inn på denne hendelsen – da trer det fram et bilde som virkelig *sementerer hendelsesforløpet*, slik at vi skjønner at Gud styrte alle ting og hadde alle beregninger inne for at det skulle skje slik det skjedde! □
Unnskyld meg for den lange setningen.

Dermed synes jeg vi bør stille noen ledende spørsmål:

1: Hvorfor lot Gud det falle seg slik at Den Hellige Ånd ankom og□□ fylte disippelflokken som var samlet på Den øvre Sal i Jerusalem, akkurat på den dag i året (!) da det var desidert tettest med folk fra største delen av den siviliserte verden i byen?

2: Som en motsats til dette, hvorfor lot ikke Gud Den Hellige Ånd falle over dem – etter at pinsen var over og alt var blitt rolig og normalisert i Jerusalem?□□ Så kunne alt foregått i stillhet og ordnete former.

3:□□ Var det bare denne ène beskrevne «Pinsefestens Dag» slik vi ser i Apg. 2 – kom det□□ ikke en slik mosaisk jødisk festdag hvert eneste år i henhold til Israels lov?

En kunne dra på her med flere spørsmål, men dette får holde.

Jeg skriver bare en liten artikkelserie og ikke en bok. Leseren vil huske at jeg i forrige artikkel-del (Del 2) påpekte et forhold i bibelsk-gresk tekst, der det er slik at ordenene fra Matt. 28 om å «..gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere...»□□ også fullt forsvarlig kunne oversettes med□□ «..gjør disipler av□□ folk FRA alle nasjoner, idet dere..».

Se på dette i logistikk-perspektiv:

Jesus Kristus visste helt hundre prosent hva som skulle skje på pinsedagen i Apg. 2. Da skulle titusenvise av jøder fra hele Romerriket komme til Israel og samles i stort antall i Jerusalem der de etter pålegg fra Mose lov skulle tre frem og feire den femtiende dagen i festlighetene som begynte med Det Usyrede Brøds høytid, påsken. Pinsen var høydepunktet.□□ Jesus skulle gi disiplene en alle tiders 'Flying Start' som vi sier, på dårlig norsk. I stedet for at disiplene (apostlene) skulle sendes ut i hele verden med budskapet om Jesus og Kongeriket han skulle etablere i Israel (slik kristenheten har feilaktig trodd i alle år) – så var det bestemt av Herren å gjøre dette helt motsatt: □□ Han lot folkeslagene komme til apostlene, - et genialt logistisk trekk. Pinsefestens dag var jo nærmest som skapt for dette oppdraget han hadde gitt apostlene!

Faktum er at Apg. 2,□□ 5 gir oss denne logistikken enkelthet så vel som genialitet og sier rett på sak:□□ «Nå bodde det (nå, pga pinsefesten) i Jerusalem gudfryktige jødiske menn□□ FRA ALLE FOLKESLAG□□ under himmelen.»□□

Dette går like inn i nerven jeg har påpekt vedrørende bibelsk-gresk oversettelse, med en hundre prosent matchende ordlyd.□□ □□

Faktum var jo at Jesus sendte sine apostler for å tilby JØDENE kongeriket i Israel, der altså Jesus skulle være kongen. De skulle ikke ut i den store verden som sådan, men budskapet var innrettet til JØDENE. Gud skulle ha full aksept fra Israel først, deretter skulle han sende ned Jesus til dem fra himmelen.

Apg. 1, 4 er helt påtakelig når vi søker å sementere hendelsesforløpet slik det var:□□ «Da han var sammen med dem, BØD HAN DEM AT DE IKKE SKULLE FORLATE□□ □□ JERUSALEM, men vente på det som Faderen hadde lovt (se vers 8)».

Å forbli på rett sted til rett tid var helt essensielt i dette tilfellet, derfor leser vi at Jesus kraftig poengterte at de MÅTTE VÆRE I JERUSALEM. □□ Logistikk altså,□□ for å bruke dette moderne uttrykket igjen. Tingene må være på plass ikke bare på riktig sted, men til rett tid.

Et klart og utvetydig tegn på at Jesu misjonsbefaling til sine disipler var myntet på AKKURAT DENNE ENE DAGEN i pinsefeiringen i Jerusalem år 32 e. Kr.□□ Misforstå ikke, selvsagt ville misjon deretter fortsette til jødene i landet. Det forteller Apostelgjerningene jo i detalj. Endog sendte jo også Gud ut Paulus til jødene og proselytter utenfor landets grenser, særlig jødedommen i det østlige Romerriket (ref. Apg. 13ff). Dette var omkring 11-12 år

etter pinsedag i Apg. 2.

Apg. 2, 8-11 lister opp en 13-14 språk/dialekter inkludert jøder fra Rom, som var og overhørte alt som skjedde da Den Hellige Ånd falt på de omkring 120 troende disiplene. De ble sjokkerte over at de troende jøder der talte over hverandre og samtidig på samtlige språk representert slik at alle kunne forstå det som ble sagt. Første gang det rapporteres om såkalt tungetale i Bibelen.

Vers 8 er klar på at dette var et sjokk: «Hvordan kan det da gå til at hver av oss hører vårt eget språk, det som vi er født i»? De utenlandske jødene hadde forstått at de som talte jo var innfødte galileere!

Så går vi videre, til mitt punkt 2 ovenfor: Hvorfor ikke la Den Hellige Ånd falle på disiplene i den rolige tiden ETTER pinsen, når ting ville være mere normalisert?

Mitt svar er enkelt: Gud gjorde jo det! Den Hellige Ånd falt over dem, men nå var det bare ikke i den travle overbefolkede pinsehøytiden. Det var gått antakelig så mye som 2 kanskje 3 år, og det var ikke noen høytid i Apg. 4, 31 – men etter at Peter og Johannes hadde blitt sluppet fri fra fengsel så samles menigheten til bønn, og i samstemthet ba de Gud å holde øye med deres forfølgere samt å gi menigheten kraft til å virke fortsatt med tegn og under og helbredelser i Jesu navn. Og så leser vi da i vers 31:

«Og da de hadde bedt, skalv stedet der de var samlet. OG DE BLE ALLE FYLT MED DEN HELLIGE ÅND, og de talte Guds ord med frimodighet».

Allerede fra og med den første pinsefestens dag i Apg. 2 var jøder fra hele verden gjort oppmerksom på Jesus og hans død og oppstandelse, og store tegn og helbredelser fulgte. Hele 3000 jøder tok til tro på Jesus denne dagen og forsamlingen fikk fullt opp med å døpe dem i vann (Apg. 2, 41).

Siden ble antallet troende økt til omkring 5000 (Apg. 4, 4). Dette lar oss se på punkt 3 ovenfor: Hva med de framtidige pinsefeiringer?

Vi forstår lett at siden det nå var blitt 5000 medlemmer i den messianske jødiske menighet i Jerusalem, og antakelig økende, om ikke i så stor hastighet som da dette begynte, så ville besøkende **deltakere i pinsen hvert år** bli minnet om Jesus og få høre igjen prekenene til de eldste og apostlene som var tilstede.

Det er ikke noen tilfældighet at vi finner igjen pinsefeiringen nevnt i Apostelgjerningene, da med Paulus i rollen som apostel på reise, Apg. 20, 16:

«For Paulus hadde bestemt seg for å seile forbi Efesus, så han ikke skulle bli oppholdt i Asia. For han skyndte seg for å nå fram til Jerusalem til pinsedagen, om det var mulig for ham.»

Paulus ville gjerne overholde pinsefeiringen, han var jøde, og han ofret til og med et påtenkt besøk i Efesus for heller å prøve å nå fram til Jerusalem i tide! Dette sier en hel del – og ikke minst ser vi at det ennå ikke var åpenbart Paulus at det skulle komme et fritt nådeevangelium, et

internasjonalt evangelium om nådefrelse til alle som tror. Ennå var det bare tiden da apostlene talte tilbudet om Guds kongerike på jord til jøde først, så greker proselytt.

Vel framme i Jerusalem finner vi Paulus i selskap med Jacob og de ledende eldste og vi finner ut status om menighetens virksomhet – dette er omkring år 58 e. Kr. – altså hele 25-26 år etter pinsedag i Apg. 2:

Apg. 21, 20: «...du ser, bror, at **mange tusen** blant **JØDENE** er kommet til troen, og alle er de nidkjære for loven.»

Paulus finner ut i denne sammenkomsten at han blir løyet på av vantro jøder så vel som troende, at han lærer frafall fra Mose lov. En fjær var blitt til fem høns. Paulus lærte at hedninger/proselytter som kom til tro ikke skulle avkreves omskjærelse mv. Dette var jo i samsvar med alle apostlene, se Apg. 15, 19-20. Nå var det satt ut baktalelser og løgn om Paulus: Han lærte at ingen skulle omskjæres og at ingen behøvde å følge Mose lov.

Dermed får vi den kjente rituelle renselsen som Paulus går inn i og raker av sitt hår og gir offer i henhold til Mose lov. Han ville prøve å stoppe baktalelsene.

Dermed ser vi her ved de tre punktene jeg har berørt hvordan Gud styrte det hele slik at budskapet om Jesus som Messias og et kommende kongerike i Israel ved Jesu gjenkomst, kunne bli gjort kjent for Israel både de innen landets grenser og de utenfor, i diasporaen i Romerriket. Paulus ble spesialist på de utenfor.

Dette er med å bekrefter, ved sin samlede 'logistikk', at det ikke ble forkynt noen fri nådefrelse i rammen av et internasjonalt evangelium til verken jøder eller hedninger i denne tiden. Misjonsbefalingen hadde bare å gjøre med profetiene om et framtidig kongerike i Israel der Jesus skal være kongen. Det ble talt bare et jødisk nasjonalt evangelium, jøder først så greker (Rom. 1, 16).

Gud hadde arrangert en 'Flying Start' i og med pinsedag i Apg. 2 i år 32 e. Kr.